

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/287/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613203314
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4613203314.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: CD Consulting s. r. o. so sídlom Nagano Office Center, K červenému dvoru 3269/25a, 130 00 Praha 3, Česká republika, IČO: 264 29 705, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, v mene ktorej koná advokát a konateľ Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., IČO: 36 864 421, proti odporcovi: P. X., bytom R. XXX, o zaplatenie istiny 977,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 27. januára 2014 č. k. 6C/329/2013-38, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Topoľčany (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods.1 OSP) uznesením zo dňa 27. januára 2014 č. k. 6C/329/2013-38 konanie prerušil do skončenia konania vedenom pred Súdny dvorom EÚ pod C-558/13 o prejudiciálnej otázke predloženej Krajským súdom v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/156/2013. V odôvodnení poukázal na to, že navrhovateľ sa podaným návrhom proti odporcovi domáha zaplatenia sumy 977,22 eura. Uviedol, že Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 6Co/156/2013 zo 16. 10. 2013 : I.Predložil podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú.v. EÚ C 115,2008“ZFEU“) a čl. 19 ods. 3 písm. b) Zmluvy o Európskej únii Súdny dvor prejudiciálnu otázku: Či sa má čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a čl. 4 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky, neumožňuje v zásade v žiadnej fáze konania ex offo preskúmať zmluvu a kauzu právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky a tiež prípadné porušenie zákona upravujúceho dôsledky neuvedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmenka vznikla. II. Prerušil konanie do skončenia konania o prejudiciálnej otázke pod bodom I. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, v zmysle ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Vzhľadom k tomu, že v konaní vedenom pred súdnym dvorom EÚ pod C-558/13 sa rieši prejudiciálna otázka predložená Krajským súdom v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/156/2013, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu aj v tomto konaní, súd prvého stupňa konanie prerušil do skončenia konania pre Súdny dvorom EÚ pod C-558/13. /13.

Navrhovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie proti tomuto uzneseniu, v ktorom poukázal na to, že uznesenie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 6Co/156/2013 o položení prejudiciálnej otázky a o prerušení konania nie je právoplatné, a to vzhľadom na to, že voči nemu bolo podané odvolanie. Z tejto skutočnosti vyplýva fakt, že formulovaná prejudiciálna otázka nebola právoplatne predložená Súdny dvorom Európskej únie, a teda nebol založený žiadny dôvod na prerušenie konania. Tvrdí, že v prejednávanej veci je možné riadne pokračovať bez prerušenia konania, pretože formulovaná

prejudiciálna otázka nie je pre vec významná. Právny poriadok, či už vnútroštátny ako aj medzinárodný, ktorý je možné na vec aplikovať, je v rozsahu pre rozhodnutie v tejto veci jednoznačný a nie je potrebné získať odpovede na formulovanú prejudiciálnu otázku. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, z ktorého je zrejmé, aké právne predpisy je potrebné na vec aplikovať a akým spôsobom ich vykladať. Citoval uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/79/2013 zo dňa 05. 09. 2013, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: „V preskúmvanej veci nejedná sa o prípad uplatňovania pohľadávky zjavne neopodstatnenej, ani o podanie zjavne neprípustného návrhu.“ Zároveň poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoZm/10/13 zo dňa 21.11.2013, ktoré bolo vydané v skutkovo a právne zhodnej veci navrhovateľa. Konštatoval, že súdom označené konanie o prejudiciálnej otázke nerieši otázku, ktorá by mala význam pre toto súdne konanie, a preto nie je daný dôvod na prerušenie tohto súdneho konania. Navrhovateľ je toho názoru, že Krajský súd predložil Súdnemu dvoru hypotetickú otázku a nerešpektoval platné procesné predpisy uplatniteľné na konania vo veci samej a nerešpektoval skutočnosť, že aj prvostupňový aj odvolací súd má aplikovať predovšetkým jednoznačný procesný rámec určený navrhovateľom, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, Úradný vestník L 199, 31. 07. 2007, s. 1-22, ďalej aj „nariadenie o európskom konaní s nízkou hodnotou sporu“). Prejudiciálna otázka je vykonštruovaná, nerešpektuje prednosť nariadenia o európskom konaní s nízkou hodnotou sporu. Krajský súd použitím nesprávneho procesného právneho základu v konaní vo veci samej Súdny dvor zavádza a svojím uznesením položil hypotetickú otázku, tzn. Otázku, ktorá smeruje na rozpor vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nie je primárne použiteľná vo veci samej so sekundárnym právom EÚ. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora a právnej doktríny nie sú prípustné hypotetické prejudiciálne otázky a Súdny dvor odmieta prejudiciálne otázky položené najmä v prípadoch, ak požadovaný výklad práva Únie alebo posúdenie platnosti aktu Únie zjavne nesúvisia so skutkovým stavom alebo predmetom konania. Prejudiciálna otázka sa netýka výkladu práva Únie, ktorý by súd objektívne potreboval pre rozhodnutie veci samej. Prvostupňový a ani odvolací Krajský súd v Prešove sa vôbec nevysporiadali s odvolaním navrhovateľa a najmä nedodrжали nariadenie o európskom konaní s nízkou hodnotou sporu a tým popreli práva navrhovateľa v rozpore s nariadením. Nerešpektovali uplatniteľný procesný predpis a to, že celé konanie je v zásade písomné; nerešpektovali nariadením stanovenú hospodárnosť a rýchlosť konania a to, že podľa nariadenia majú oba sudy výslovne obmedzenú preskúmvaciu právomoc, keďže návrh možno zamietnuť iba z dvoch dôvodov, ktoré nariadenie špecifikuje- pohľadávka je zjavne neopodstatnená alebo je návrh neprípustný. Možnosti ex offo skúmania skutkového a ďalšieho právneho základu je nariadením o európskom konaní s nízkou hodnotou sporu v zásade vylúčená a podľa siedmeho bodu preambuly musí zaručiť rovnaké podmienky pre veriteľov a dlžníkov v celej Európskej únii. Uviedol, že v zásade len súd rozhodujúci na poslednom stupni má výlučné právo posúdiť, či je predloženie prejudiciálnej otázky potrebné pre rozhodnutie veci samej. V spojitosti s napadnutým rozhodnutím a osobitne v spojitosti s položenou prejudiciálnou otázkou považoval za nutné zdôrazniť, že označené medzinárodné zmluvy majú prednosť pred právom EÚ a to podľa čl. 351 Zmluvy o EÚ. Nie je preto možné položiť prejudiciálnu otázku tak, že bude pomerovaná z hľadiska rozporu vnútroštátna právna úprava obsahovo zhodná s medzinárodnou právnou úpravou s úpravou sekundárneho práva EÚ. Medzinárodná právna úprava má vždy prednosť pred sekundárnym právom. Podľa čl. 1 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. Ignorovanie platnej právnej úpravy zmenkového práva bude predstavovať porušenie medzinárodných záväzkov, ktoré sa Slovenská republika zaviazala dodržiavať. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania v zmysle § 212 ods.1 OSP, o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods.2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil. Podľa § 1 OSP Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Podľa § 111 ods. 1 OSP, ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplnajú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

Ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu (§ 111 ods.2 OSP).

Podľa § 135 ods. 1 OSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (§ 109 ods. 1 písm. b/ OSP). Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovom konaní.

Podľa § 135 ods. 2 OSP inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

Ustanovenie § 109 ods. 2 OSP upravuje situácie, kedy súd na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť o prerušení konania, ak vzniknú v konaní určité prekážky. Na rozdiel od ustanovenia § 109 ods. 1 OSP, ktorý taxatívne vymenúva prekážky konania, v prípade ktorých je súd povinný konanie prerušiť, ustanovenie ods. 2 vymenúva prekážky, kedy je posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania ponechané na úvahu konajúceho súdu. To znamená, že je len na úvahu súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom vymedzenej prekážky konania, toto preruší, alebo bude v konaní ďalej pokračovať (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 8. 11. 2011, sp. zn. 1Sžr/42/2011).

Ak v prostredí nejednotnej a nestabilnej rozhodovacej praxe týkajúcej sa procesnej otázky prerušenia konania všeobecný súd svoje rozhodnutie o prerušení konania bez akejkoľvek právnej analýzy odôvodní iba formálnym odkazom na dotknuté zákonné ustanovenie, hoci toto jeho rozhodnutie môže mať v spojení s rozhodnutiami v iných paralelne prebiehajúcich súdnych konaniach bezprostredný vplyv na hmotno-právne pomery účastníkov konania, porušuje základné právo účastníkov konania na súdnu ochranu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 117/2011 z 27.septembra 2011).

Povinnosť obrátiť sa s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor vyplýva zo spolupráce , ktorá existuje medzi súdmi členských štátov a Súdny dvorom a ktorej cieľom je zaručiť jednotnú aplikáciu a interpretáciu komunitárneho práva vo všetkých členských štátoch (napr. C337/95, C. L., 4.11.1997, Zb. s.I-6013, bod 25). Prejudiciálnymi otázkami sa musia zaoberať predovšetkým súdne orgány rozhodujúce v poslednom stupni, aby sa zabránilo vytváraniu vnútroštátnej judikatúry odporujúcej komunitárnemu právu (107/76, O.-La J., 24.5.1977, Zb. s.957, bod 5).

Súd môže podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) OSP prerušiť konanie , ak v inom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Ak teda v súčasnosti na Súdnom dvore EÚ prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorú Súdnu dvoru predložil Krajský súd v Prešove vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 6Co/156/2013, ktorý toto svoje konanie prerušil do skončenia konania o prejudiciálnej otázke, ktorej vyriešenie má bezprostredný súvis s týmto prejednávanej prípadom (sporom), keďže po právnej stránke ide o rovnaký problém, bude mať zodpovedanie na prejudiciálnu otázku dosah aj na tento spor vedený na Okresnom súd Topoľčany pod sp. zn. 6C/329/2013, preto tento prvostupňový súd správne rozhodol, keď konanie prerušil do skončenia konania vedeného pred Súdny dvorom EÚ pod sp. zn. C-558/13. Bude teda vhodné vyčkať na výsledok prejudiciálneho konania, pretože aj na toto paralelne prebiehajúce súdne konanie to bude mať bezprostredný vplyv, a to na hmotno-právne pomery účastníkov konania, takže postup súdu prvého stupňa o prerušení konania bol správny. V prípade , že by si bol súd prvého stupňa sám predbežne posúdil otázky, ktoré sa majú v konaní riešiť a ktoré nastolil prešovský krajský súd Súdnu dvoru EÚ, mohol by sa prípadne dostať do rozporu s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, čo by nezaručovalo jednotnú aplikáciu a interpretáciu komunitárneho práva.

Odvolačný súd poukazuje na to, že ak navrhovateľ v úvode odvolania konštatoval, že uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/156/2013 o položení prejudiciálnej otázky a o prerušení konania nie je právoplatné , lebo proti nemu podal odvolanie, odvolací súd poznamenáva, že krajský súd rozhodoval ako odvolací súd a nie ako súd prvého stupňa, a preto proti jeho rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie. Záverom odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 6.4.2011, č.k. II. ÚS 128/2011-25, v ktorom uviedol: „Pánom“ rozhodnutia o predložení prejudiciálnej otázky Súdnu dvoru Európskej únie nie sú účastníci konania ani súd nadriadený predkladajúcemu súdu, ale práve a len predkladajúci súd, ktorý dospel k záveru, že pre kvalifikované a s právom únie konformné rozhodnutie potrebuje interpretačnú pomoc Súdneho dvora Európskej únie. Zároveň platí, že je to výlučne Súdny dvor Európskej únie, ktorý je oprávnený rozhodnúť, že podmienky konania o prejudiciálnej otázke nie sú splnené, a preto odpoveď na položené prejudiciálne otázky neposkytne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Toto uznesenie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.